

Sygn. akt V CSK 325/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku D. D.
przy uczestnictwie M. K., X. X. i Y. Y.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania o stwierdzenie nabycia spadku M. K. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 3 października 2013 r., w którym m.in., oddalono apelację tejże uczestniczki. Postanowieniem z dnia 27 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy stwierdził, że spadek po zmarłej W. D. (na podstawie testamentu notarialnego z dnia 16 września 2008 r.) nabyli spadkobiercy testamentowi (wnukowie zmarłej).

W skardze kasacyjnej uczestniczki wskazywano na naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła „potrzebę wykładni przepisów art. 233 k.p.c. w zw. z art. 286 i 278 k.p.c. w kontekście rozbieżności opinii biegłych dopuszczonych jako dowody w sprawie” (s. 3 skargi). Jako przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wskazano istnienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni wskazanych przepisów, a ponadto wykazywano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia orzeczeń obu Sądów *meriti*, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną argumentację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że – wbrew stanowisku skarżącej uczestniczki postępowania – w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sądy *meriti* oceniały, czy w chwili sporządzania testamentu notarialnego we wrześniu 2008 r. spadkobierczyni znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli (art. 945 § 1 pkt 1 k.c.). Negatywne stanowisko Sądu Okręgowego (a także Sądu Rejonowego) zostało oparte na bardzo szczegółowych, wnikliwych ustaleniach faktycznych, obejmujących także opinie biegłych, formułowane w toku postępowania o ubezwłasnowolnienie spadkobierczyni (w grudniu 2008 r.) i skonfrontowane z treścią opinii biegłego Z. M. (por. zwłaszcza wywody Sądu Okręgowego na s. 20 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Nie można zatem twierdzić, że rozstrzygnięcie w danej sprawie (odnośnie do skuteczności

prawnej testamentu notarialnego) sformułowano tylko „na jednej opinii biegłego” (s. 4 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia). Niezależnie od tego należy stwierdzić, że nie można podzielić stanowiska skarżącej, iż istnieje jakoby „potrzeba wykładni przepisu art. 286 i 278 k.p.c. w kontekście rozbieżności opinii biegłych dopuszczonych jako dowodu w sprawie”. Dalsze postępowanie dowodowe w takiej sytuacji pozostaje zawsze uzależnione od dotychczasowych wyników takiego postępowania i przedmiotu postępowania rozpoznawczego, a wspomniana rozbieżność nie może prowadzić zawsze do konieczności zasięgnięcia opinii nowego (kolejnego) biegłego.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

[aw]